

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ

(Θρακική Παράδοση)

ΟΝ καιρό που καθόταν στο βασιλικό θρόνο του Βυζαντίου ο 'Ανδρόνικος Β', σε κάποια πόλη της Θράκης ζούσε μία κόρη πολύ ευτυχομένη. Πατέρας της ήταν ο άρχοντας της πόλεως και η μητέρα της καταγόταν από τη βασιλική οικογένεια της πρωτεύουσας.

Η αρχοντοπούλα αυτή της Θράκης είχε το ανάστημα της 'Αρτέμιδος και την αμορφιά της 'Αφροδίτης. Μόλις είχε κλείσει πιά δεκατρία της χρόνια και ήταν γεμάτη από ζωή και σφρίγος παρθενικό.

Τά είχε όλα: Νεϊάτα, αμορφιά, καταγωγή, πλούτη. Τίποτε δεν της έλειπε. Κι' όμως, για να ολοκληρωθεί η ευτυχία της, κάτι τι της χρειαζόταν ακόμα. 'Ο έρωτας...

Δέν άρχισε όμως να βρη τον διαλεκτό της καρδιάς της. Κι' η κόρη του άρχοντα άγάπησε. 'Αγάπησε μ' όλη τη δύναμη της παρθενιάς της, μ' όλη την αγνότητα της ψυχής της, μ' όλη τη λαχτάρα της καρδιάς της.

'Αντικείμενο της αγνής της αγάπης ήταν ένας νεαρός στρατιωτικός, είκοσιδύο περίπου χρόνων, από οικογένεια ευγενών, με ηρωική κορμιοστασιά και με έπιθυμητό παράσημο, που προξένοισε σ' όλους έντιμους και σεβασίμους.

Οι δύο νέα άμα ιδωθήκαν, άγαπήθηκαν πρελλά, σαν δύο έρωτευμένα τρυγόνια. 'Η μότρα όμως, ή σκληρή μότρα, δέν τους άφησε να χωρύν τον έρωτά τους. Καί θα ιδούμε παρακάτω πό τέλος τους τό τραγικό....

'Ο νέος δέν είχε κανένα συγγενή στον κόσμο. Οι δικοί του είχαν πεθάνει όλοι. Οι γονείς της νέας, μόλις έμαθαν την αγάπη την άπονηγρευτή της κόρης των, δέχτηκαν τον ξένο σαν παιδί τους μέσα από σπάτι τους.

'Ορίστηκε άμέσως κι' ή μέρα του γάμου και ο άρχοντας έδωσε τις απαραίτητες διαταγές. Δάταξε να σπολιστή όλη ή πολιτεία, να έτοιμασθή μία λαμπροδηροφία και να παρευρεθί όλος ο λαός στους γάμους της θυγατέρας του της άκριβής.

Μεγάλη κίνηση έπαρουσίσε την ήμερα του γάμου από τη μία άκρη της πόλεως ως την άλλη. Μικροί και μεγάλοι, νέοι και γέροι, παντρεμένες και παρθένες, κύτταξαν ποιά να ντυθί καλύτερα άπ' την άλλη για να τιμηθούν τη νύφη, την άγαπημένη τους άρχοντοπούλα.

Στη μέση της πολιτείας στήθηκε μία άψίδα θριαμβευτική, άπ' όπου θα περνούσε ή γαμήλια συνοδεία. Ψηλά στην άψίδα ήταν γοαμιένο με γοαμίματα χρυσά τ' όνομα του αυτοκράτορος της Κωνσταντινουπόλεως και λίγο παρακάτω του άρχοντα.

'Ο δρόμος ο κεντρικός, άπ' όπου θα περνούσε ή ακολουθία της νύφης, είχε στρωθεί με χαλιά πολυτελή και άρωμαχόωμα κι' εύωδιαστά λουλούδια.

Τά σάπια είχαν επίσης σπολιστεί μ' άνθη και φλάμπουρα. 'Η πόρτες και τά παράθυρα παρουνοβολούσαν από τά κισσώλαδα και τά πενιχάλανα.

Τό παλάτι του άρχοντα, του ευτυχομένου πεθερού, ήταν γεμάτο από προσκαλεσμένους. 'Ο πατέρας κι' ή μητέρα καθόντουσαν επάνω σ' έπίχρσο θρόνο και δεχόντουσαν τις εύχές των κατόικων.

Τά πρόσωπα των γονέων άστραφταν από χαρά. Παντρεύονταν ή κόρη, τό καμάρ τους, κι'

έπαιρνε τον άγατημένο της καρδιάς της...

'Η έκκλησία, όπου θα γινόταν ή τελετή, φεγγολούσε άπ' τους πολυελαίους, που έφρχιχαν γύρω τους δόλοχρσο φως κι' έκαναν όλο τον πολυτελή και πλούσιο διάκοσμο να φαίνεται σαν φαντασμαγορικός.

Τό παριστό ζευγάρι των μελλοντήμων, άμα ήρθε ή ώρα γι' τη στέψη, πέρασε άπ' τον άνθοστολισμένο δρόμο κι' έφτασε στην έκκλησία. Περίμεναν εκεί οι άρχερείς χρυσοστόλτοιοι και τό μυστήριο του γάμου έγινε μέσα σε κατασκευτική σιωπή και συγκίνηση.

'Όταν τελείωσε τό μυστήριο, ή καμπάνας άρχισαν να χτυπών χαρμόσινα κι' ο λαός να εύχεται τους νεονύμους να ζήσουν ευτυχομένοι.

'Ο ήλιος έγεννε τώρα χρυσορόδιος στη δύση του. 'Η αύρα ή βραδυνη φυσούσε έλαφρά, γεμάτη ευωδιές και μύρα...

'Απ' τη μία ως την άλλη άκρη, ή πόλις γιόρταζε. Κωδωνοκρουσίες, επευφημίες, μουσικές, τραγούδια.

Μ' άλλοιμονο!... Τη στιγμή πουβγαίνει ή ποιμήτι άπ' την έκκλησία, φωνές άπαισως και διαπεραστικές ακούστηκαν, ή φωνές των κηρύκων που έτρεχαν παντού, κραυγάζοντας:

— Οι Βούλγαροι!... Οι Βούλγαροι!...

Τό πλήθος σκόρπισε άμέσως τρομαγμένο στους γύρω δρόμους, ζητώντας καταφύγιο και σωτηρία. 'Ο κούρος φόβος είχε απλώσει τά φτερά του πάνω άπ' την πόλι που γιόρταζε. 'Ο κίνδυνος του θανάτου, ο κίνδυνος της σφαγής, της αιχμαλωσίας, της άτιμώσεως...

Μπουλιόμοια Σλαύων είχαν βρει τις πόλες άνοικτές κι' είχαν χυθεί όρημικά μέσα στην πόλι. Γέμισαν οι δρόμοι κι' ή πλατείες. Σφαγή και θάνατος!...

Τό παλάτι κατήτηκε πρώτο άπ' τους έπιδρομείς. 'Ο άρχοντας κι' ή γυναίκα του, που γύριζαν αυτή τη στιγμή άπ' την έκκλησία, έθανεπαθήθηκαν. Τους έκοψαν τά κεφάλια, τά κόρφοσαν πάνω στα σπαθιά τους και τά παρουσαν στην κακότυχη νύφη, την πανέμορφη άρχοντοπούλα, που την είχαν κι' αυτή αιχμαλωτίσει.

Μά και τον άγατημένο της, τό γεναίο άρχοντόπουλο, τον τραγικό νεόγαμιο, τον είχαν καταληγώσει οι έπιδρομείς και τον είχαν σπείσει μπροστά πόδια της μισοπεθαμένου!...

Σ' όλη την πόλι έπαραλαν, έκαυναν, βασάνιζαν, άρπαζαν, άτιμιάσαν.

'Εισα, ή δυστυχισμένη άρχοντοπούλα, ή νύφη ή άκρηνη, έμεινε μόνη της ανάμεσα σ' άνθρωπάκια τέρατα, στους άγριους φροιάδες.

Καμιά έλπίδα δέν της έμεινε πριά, καμιά παραγορνά, καμιά σωτηρία. Γύρισε τό βλεμμα της προς τό πατρικό της σπίτι, σαν να ζητούσε τοδύλαγγο από κεί κάτωα βοήθεια. Άλλά ένα άταίσο θέαμα πούβγαλε μπροστά σ'α μάτια της και τά σπαστείνασε.

Φλόγες κατακόκκινες κι' δόλοχρσες ανέβαιναν από τό πατρικό της παλάτι προς τά ύψη. 'Όλο τό κτίριο είχε πριά παρουδωθεί από σόματα τ' άχόρταγο της σπασε.

'Η άνηνη νόση έβγαλε τότε μία σπονή άτελειασής και σείπασε τό πανόρσο ποδ'πόδ της με τά χέρια της, χύνοντας πικρά δάκρυα για τό συμφορά της.

Μά οι άγριοι έπιδρομείς δέν συγκινήθηκαν. Την άρπαξαν κι' άρχισαν να την περαφέρουν από δρόμο σε δρόμο, βοίζοντάς την και βλαστημάνοντας την.

'Εξαφνα, σ' ένα σποίγμο του μεγάλου δρόμου, ή ποιμήτι, ή τρομερή κι' άγρια, σταμάτησε. 'Ενας χριστιανός πολεμιστής της

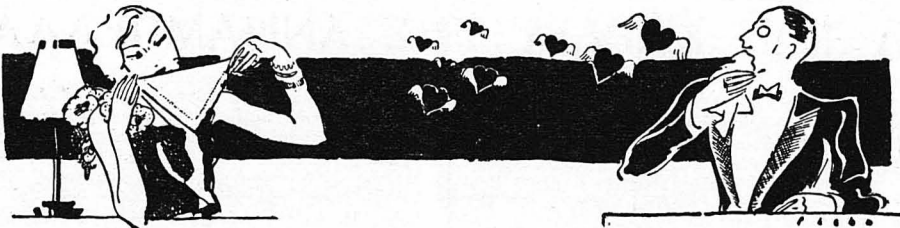

'Η 'Ανάστασις του Δαζάρου.

(Πινάκ του Ρομπενς)

ΤΟ μαντήλι είνε ξανα από τ'α χρησιμώτερα πράγματα τ'α πού έφευρε ο άνθρωπος νούς. 'Η άρχική του βέβαια χρησιμότης είνε πολύ πεζή. Τό μεταχειριζόμαστε γιά τ'ο σινάχι. 'Αλλά σιγά-σιγά τ'ο μαντήλι απόκτησε κι' άλλες ιδιότητες πού ποιητικές κι' ευγενικές. Μ'ε τί άλλο π.χ. θά αποχαριτίσετε ένα άγαπητό σας πρόσωπο πού φεύγει, παρά κοινώντας τ'ο μαντήλι σας; Και πώς άλλωδες πάλι θά τόν ύποδεχθήτε, παρά κοινώντας τ'ο μαντήλι σας μόλις ήθε από μακρυνά νά ξεπροβάλλη τ'ο βατόρι πού τόν φέρνει; Και πώς άλλωδες, τέλος, θά δείξετε τή συγχίνησί σας, παρά φέρνοντας τ'ο μαντήλι στά μάτια σας γιά νά σκουπίσετε τ'α δάκρυά σας, τ'α όποια άλλωστε δέν είνε κι' άπόλυτος ανάγκη νά ύπάρχουν;

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΩΣ ΜΕΣΟΝ... ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΩΣ

(Τ'α διάφορα σινιάλα και ή σημασία τους)

Καθώς βλέπετε λοιπόν, τ'ο μαντήλι χρησιμεύει στον άνθρωπο σε χίλιες-δυό περιστάσεις. Τώρα τελευταία μάλιστα ανακάλυψαν στην 'Αγγλία κι' έναν νέο τρόπο χρησιμοποίησεως τού μαντηλιού, έναν τρόπο πού ένδ.αφέρει ιδιαίτερες τούς νεαρούς αναγνώστας και τις νεαρές αναγνώστριες, δίχως ν' αποκλεισθαι φωνικά και οι ολιγώτεροι νεαροί.

Στήν 'Αγγλία λοιπόν τ'α κορίτσια, παρ' όλη τή χειραφέτησί τους, έπιτηρούνται άσπρητότατα από τούς γονείς των και τις ηλικιωμένες σινοδούς των και συναντούν μεγάλες δυσκολίες γιά νά συνεννοηθούν με τούς έκλεκτούς τής καρδιάς των. 'Επρεπε συνεπώς νά βρεθίη κανένα άλλο μέσον συνεννόησης «κρυπτογραφικό». Και ή νεαρές 'Αγγλίδες, σάν πρακτικές πού είνε, αποφάσισαν νά χρησιμοποίησουν ως μέσον έρωτικής συνεννόησης τ'ο μαντήλι, τ'ο όποιον είνε τόσο πρόχειρο και βολικό. 'Ακούστε λοιπόν, άγαπητή αναγνώστρια και αναγνώστρια, τί γίνεται στις περιπτώσεις αυτές.

Αν συμβεί νά ήθετε καμιά ώρα άγνωστη πού σ'ας έπροξένησε καταπληκτική έντίπωση και σ'ας ένέντευσε

κι' αυτό σημαίνει: «'Ακολουθήστε με».

Αν όμως ή νέα είνε σκληρά και άκαρδος και δέν έπιθυμεί νά σ'αξ γνωρίση, τότε φέρνει τ'ο μαντήλι στό άριστερό της μάγουλο, κι' αυτό σημαίνει: «'Οχι». Αν πάλιν ή γνωριμία, γιά έναν οινόδητο λόγο, δέν μπορεί νά γίνη εκείνη τή στιγμή, ή νέα πιάνει τ'ο μαντήλι της από τις δύο γωνίες, έτσι ώστε νά σχηματίη, διπλωμένο στά δυό, ένα τρίγωνο, κι' αυτό σημαίνει: «Περίμενετε νά συναντηθούμε άργότερα».

έκοψε τ'ο δρόμο. Ένας πολεμιστής βουτηγμένος στό αίμα του από πάνω ως κάτω.

— Σταθήτε, άυτοί! φώναξε βραχνά, τράβηξε τ'ο σπαθί του κι' άρχισε νά θερίζη ζωές δεξιά-ξερβά.

Ήταν τ'ο γενναίο άρχοντάπουλο, ό άγαπημένος τής σκλαβωμένης κόρης, ό άντρας τής. Αιματοβουτηγμένος, έτοιμοθάνατος, με τήν ψυχή στά δόντια, άράνισε τούς έπιδρομείς. Βουνο ύψώθησαν τ'α νουάρια γύρω στη λατρεμένη του γυναίκα. Κι' άπάνω στό σωρό αυτόν τών κουφαρών έτεσε στερνά κι' αυτός νεκρός. 'Η τελευταία σταλαγματιά τού αίματός του, είχε τρέξει άπ' τις πληγές του τις άμέτρητες μαζί με τή ζωή του...

Είχε νυχτώσει.

Κι' ή πολιτεία είχε μεταβληθί πια σ' ένα άπέραντο σφαγείο. Άγριεμένοι οι Βούλγαροι, έτρεχαν πρὸς όλες τις διευθύνσεις και σκόρπιζαν τή φρίκη και τόν θάνατο.

Τό φεγγάρι κρυβόταν κάθε τόσο πίσω από σύννεφα ζοφερά, σάν νά φοβόταν ν' άντιπρόση τήν όψη τών τρομερών έπιδρομέων. Σιγά-σιγά, κοντά τ'α μεσάνυχτα, τ'ο φεγγάρι άρχισε νά σκοτεινιάζη, νά άγεται, νά σβύνη ψηλά στον ουρανό. Πώς συνέβη αυτό; 'Επρόκειτο περιέκλειψως σελήνης, μά οι έπιδρομείς κατατρόμαξαν. Θεώρησαν τ'ο φυσικό αυτό φαινόμενο ως άπείσιω οϊωνό και δέν τόλμησαν νά σκοτώσουν τήν άμοιρη βασίλοπούλα, πούχαν σκλαδώσει. Τήν ώδήγησαν έξω από τήν άφανισμένη πολιτεία και τήν έκλεισαν μέσα σ' έναν πύργο.

Και τ'ο μέρος αυτό όνομάστηκε από τότε «Κής-Καπάν», πού σημαίνει τορφακά «φυλακή κόρης». Κι' άπ' τ'ο πορτογαλικό αυτό πήρε τήν όνομασία του και τ'ο σημερινό χωριό Κασκαπάν, πού βρίσκεται στην ίδια τοποθεσία.

Τήν άλλη μέρα, μόλις άνάτειλε ο ήλιος, οι έπιδρομείς άποφυλάκισαν τήν κόρη και τήν ώδήγησαν στην παραλία, όπου περίμενε μία βάρκα με δώδεκα βαρκάρηδες, με τήν άπόφασί νά τήν περάσουν αντίκρου και νά τήν πάνε δώρο σ'έναν πλούσιο άρχοντα.

Καθώς όμως ή βάρκα προχωρούσε, ή κόρη έτεσε μέσα στό νερό, πρὶν προφτάσουν νά τήν έμποδίσουν, και πνίγηκε!...

Επίσης τ'ο σκουπίσμα τού μετώπου με τ'ο μαντήλι σημαίνει: «Γό του σας, μάς παρακολούθουν».

Τι θά κάνετε όμως, άγαπητή αναγνώστρια, γιά νά έφρασετε τή λύπη σας, όταν ή περί ής ό λόγος άκουμήσει τ'ο μαντήλι της στό άριστερό της μάγουλο, όταν σ'ας πεί δηλαδή ορθά-κορτά «όχι»; Στήν περίπτωση αυτή θά φέρετε τ'ο μαντήλι στά μάτια σας, σάν νά σφουγγίζετε ένα δάκρυ, κι' αυτό θά σημαίνει: «Είσοι σκληρή! Μ' έκανες πολύ νά λυπηθώ».

Φυλαχθήτε επίσης, άγαπητή αναγνώστρια, μη τυχόν, μπροστά στον κύριο πού θέλετε νά θέλξετε, άρχισετε νά περνάτε τ'ο μαντήλι σας από τ'ο ένα χέρι στό άλλο. Αυτό στη γλώσσα τού έρωτος σημαίνει: «Σέ μωά!». Αν λοιπόν κάνετε άπερισκεπτα τή γκάρα αυτή, φροντίστε άμέσως ν' αφήσετε τ'ο μαντήλι σας νά πέση κάτω κι' αυτό σημαίνει: «'Ας είμαστε φίλοι».

Τό έρωτικό λεξιλόγιο τού μαντηλιού έχει άκόμη κι' άλλες σημασίες. Αμα π.χ. τ'ο άπλώσει κανείς στα γόνατά του και ύστερα άρχισει νά τ'ο διπλώνη στις τσάκιές του, θέλει νά πη μ' αυτό: «Θά ήξεια νά σ'ας μιλήσω».

Αμα τ'ο άκουμάει στό δεξί του μάγουλο, σημαίνει: «Σ'ας βρῖσκω άλλαγμένον».

'Αλλοίμονό σας αν ή έκλεκτή σας κάνει τ'ο μαντήλι της έναν σβόλο και τ'ο κρατήση στό άριστερό της χέρι. 'Η σκληρή αυτή χειρονομία σημαίνει: «Θέλω νά σε ξεφορτωθώ!» Στήν περίπτωση αυτή δέν έχετε παρά νά πάρετε τ'ο κατελλάχι σας και νά σηκωθήτε νά φύγετε.

Διγώτερο σκληρό, άλλα δέ ίσον άπογοητευτικό έρωτικό σινιάλο τού μαντηλιού, είνε και όταν ή δέσποινα τών λογισμών σας στριφογυρίζει τ'ο μαντήλι στό χέρι της, ως πού νά τ'ο κάνει σάν σχοινί. Μ' αυτό θέλει νά πη: «Μου είσθε άδιάφορος!» Μπορείτε άντιθέτως νά πλημμυρίσετε από χαρά και γλυκύτατες έλπίδες, αν ήθετε τή νέα πού συμπαιθείτε νά περνά τ'ο μαντήλι της κάτω από τ'ο σαγόνι της, σάν νά ζεσταίνεται. Τό σινιάλο αυτό σημαίνει: «Σ'ας άγαπάω».

Πρέπει επίσης ν' άπελπισθήτε όταν ίδιτε τή δεσποινίδα πού θέλετε νά κάνετε τή γνωριμία της, νά τυλίγη τ'ο μαντήλι της γύρω από τ'ο δεύτερο δάχτυλο τού χεριού της. Αυτό σημαίνει ότι είνε άρραβωνιασμένη. Αμα τή ήθετε επίσης νά είνε ήδη παντρεμένη.

Τό φραϊότερο όμως και έκφραστικώτερο σινιάλο πού μπορεί νά δώση κανείς με τ'ο μαντήλι, είνε τ'ο έξής: Δέστε έναν μεγάλο κόμπο στό τμήση κι' άρχισετε νά τ'ο άνεμίζετε: Αυτό σημαίνει: «Είσαι ή μόνη μου άγάπη, θά σε άγαπάω αιώνας!...».

Ετσι συνεννοούνται οι έρωτευμένοι στην 'Αγγλία.

